

kuidas hukkas niiud illusaste ellab!'' — Emma hukkas wannaks sama, ja sedda ennam tundis emast närgemaks minneva, sedda ennam mõttes: niiud olleks head minniat waja! — Ja kui hukkas arwama, siis tuli temma mele Katta, festsammas tullaist rikka perremehhe tüttar. „Selle peab Kustaw koosima! seal on rahha, seal saine ühhel hobil palju abbi!'' Agga Kustaw wangutas pead ja ei vastanud eesite mõddagi, agga pääraast, kui emma selgemat otsust pääris, ütles: „Kattal on kül rahha, illusaid riidid ja muid asju, agga minnule ta ei kõlba; ma tahhan naest, ei mitte rahhakotti; ma tahhan armastust, ei mitte riidlenist; Kattal on tiage südda. Mõtle, pa! emma, kui radketo so ellu siis wiimisel ojal lähhäb! Kas sedda sinnul ehk minnul tarvis?'' — Kustawil olli teine nöör; temma melest olli teine tüdruk armas, Madlena nünni.

Madlena olli waene laps. Kui ta wannemad veel ellased, siis nende kässi käis hästi; neil olli pea varju, töitu ja lome, ellased ühhel meles, waikseste ja waggaaste. Õmna tütre hukkasid aegsaste öppetama, nõnda et ta õige kanniste lugges, kui nünni ots alles laua äre üllataš. Teised lapseted ollid neil norest köik surmid, se üks agga wannematele üllejämid, fessepääraast ka nende melest kallim kui kuld. Illus olli nähhä, kuidas need kolm ellased

ja kokku leppisid, inglitelgi taewas wéis fest rõõm olla. Agga äkkiselt läks köik teiseks. Kevivaldisel ajal olli issa nattukesse teed-käimas; koju tulles uppus ühte järive õrra, kust piddi ületullem. Se önnetus lõi emma süddamele rasket hawa. Kül ta meel leidis Jummal a peale lotes uit rõmu, agga siiski piddi wahheti wahhel, kui omma lapse peale watas, jälle sures kurvastusfes nutma. Se kurvastus ei jänud lauaks, ta sai sest lahti hirmsal kombel. Ku aega pääraast issa surma kundi südda öse seal kūllas suurt kissa: „tulli lahti, tulge appi!'' Se maja, kus Madlena emma emaga ellas, pölles ja kange tulega olli katus pea pöllemä läinud. Kes unnest ärkasid jooksuvald kokku; eessimene olli nabrimees Kurre Karel. „Kus on Madlena ja temma emma?'' — Gi kegi vastanud. Karel lei kartma, et nad maggades jänud tullesje. Ni ruttude, kui se mätte riimus töüs, olli temma nöör peitud; ta tömbas kue sabba ülle pea ja lätte, ütles: „aita armas Jummal!'' ja kargas majasje. Kange suits ja pallair lõi wasta, et ta ei sanud hingata eggia nähhä; kässikaudu leidis ta Madlena wodit, wöötis lapse riete seejt, kelle al ta magganud ja jeoks pooluimane välja. Gi ta wöominud ennam ueste taggas, olli hevis wässind. Agga ta hukkas niiud valluma, et Jummal pär-